

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

1:a årg.

Den 1 April 1900

N:r 27

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Emil Sjögren* (med 1 porträtt). *En läkareveteran* (med 1 porträtt). *Tvillingar*. En episod för HVAR 8 DAG. *Från våra scener* (med 2 porträtt). *Svenskar fallna i kriget* (med 4 porträtt). *Carl Johans-huset i Helsingör* (med 4 illustrationer). *Från Roehampton i England* (med 2 illustrationer). *Pariser-krönika* (med 5 illustrationer). *Hur man flyttar hus sjöledes* (med 1 illustration). *När en torped aflossas* (med 1 illustration). *Guldtörstens offer* (Följetong, med 1 illustration, forts.) *Veckans porträttgalleri* (med 3 porträtt). *Bild från kriget* (med 1 illustration). *Hungersnöden i Indien* (med 1 illustration).

D. F. BONNIERS BOKTRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1900.

Det förefaller mig, ehuru jag ej rätt minnes hvar, som om jag sett denne vår i allra främsta ledet stående, geniale tonsättare någonstades kallas en »svensk Schumann». Därmed må nu vara hur som hälst, säkert är, att benämningen är ganska adekvat och att den af de klassiske mästarna, med hvilken Emil Sjögren har mest gemensamt af kynne och uppfattning är den store, djupgående lyrikern Robert Schumann.

Men Sjögren har ock hos sig något äkta både personligt och nationellt — han är, för att tala med en framstående kritiker, en af dessa lyckliga, individuellt utpräglade konstnärnaturer, hvilka väl taga intryck från andra, som hvarje vaket sinne gör, men hvilka assimilerar dessa intryck med sig så innerligt, att man sällan kommer på dem med någon reminiscens, knappt ens någon likhet i stil, eller åtminstone hafva de, om så sker, likväl alltid något öfvervägande friskt och eget att komma med.

Det är, som sagdt, något specifikt icke blott nordiskt utan äfven svenskt hos Sjögren. Det är i hans musik icke det hårda, norska trotsset hos en Grieg, en Sinding, det är fastmera något af den djupa, svenska malmklangen och af det något tungsinta, drömmande nationella vemodet.

Isynnerhet framträda dessa egenskaper i de verk, som ock äro hans hufvudsakliga: hans sånger. Dessa äro väl för en hvar, som något idkar musik, och som närer något intresse för vår nationella tonkonst, så pass välkända, att ett närmare ingående på dem tör vara onödigt. Hvem känner ej »Ro, ro...», »Af maanestraaler natten væver...», »Bergmanden», »I drömmen är du mig nära», — alla de andra att förtiga! Vi känna dem säkerligen alla. Hvad man däremot måhända ej gjort fullt klart för sig, det är, att vi i dessa sånger äga en verklig nationell skatt, ett af de vackraste och mest äkta uttrycken, för hvad som någonsin rört sig inom ett svenskt sångarbröst. Detta torde först då ingå i allmänna medvetandet, då »Emil Sjögrens samlade sånger» utkomma. Vi önska af hjärtat, att de snart må se dagen; de äro ett nationalverk så godt som något!

* * *

Johan Gustaf Emil Sjögren är född i Stockholm den 16 juli 1853. Efter att ha genomgått

fyra elementarklasser kom han som biträde i Dannströms musikhandel och idkade samtidigt 1869—74 studier vid konservatoriet, hufvudsakligen lärande orgel- och pianospel, hvaremot kompositionstudierna för den gamle formalistiske Herman Behrens ej ville taga någon riktig fart. År 1877 väckte emellertid hans andra sänghäfte med »Bergmanden», framturen af Johannes Eltblads mäktiga stämman, betydligt uppseende och gjorde hans namn känt äfven utom Sverige. Under åren 1879—80 studerade Sjögren i Berlin kontrapunkt och komposition under den berömda Kiel samt orgel för Haupt. Vid denna tid vann han ock musikaliska konstföreningens pris för sina Tannhäusersånger, som på ett genialt sätt i toner tolkar Drachmanns glödande, passionerade ord, och med pianohäftet »Erotikon» segrade han 1883 öfver 40 rivaler i den skandinaviska kompositionstäfligen i Köpenhamn.

Utom ofvannämnda kompositioner framhålla vi hans tvänne präktiga violonater i g-moll och e-moll, hvilka ock burit hans namn vida omkring, samt af pianokompositionerna »På vandring», »Tankar från fordom och nu». Det går för öfrigt genom Sjögrens pianosaker något af denna säregna instrumentala klang, något af pianosak par préférence, som man exempelvis finner hos Chopin.

Understödd af mäcenater har Sjögren företagit flere utländska studieresor och har alltjämt gått framåt i konstnärlig utveckling och mognad, hvarom de senast i julas utkomna sångerna och de präktiga lyriska pianostyckena, bland hvilka särskildt må nämnas den Stenhammar tillägnade »Nordisk dityramb», bära fullgodt vittnesbörd.

* * *

Då Sjögren för några år tillbaka blef organist i Johannes nya kyrka i Stockholm, till hvars invigning han skref den bekanta ypperliga, inspirerade kantaten, fingo de musikintresserade stockholmarne en ny konstnjutning, som bestod i att »gå och höra Sjögren spela». Det var också något att höra, då han efter utgångsmarschen gaf sin fantasi fria vingar på det väldiga instrumentet. låtande dess mäktiga toner tala hans andes omedelbara, geniala språk.
T. v. T.

EN LÄKAREVETERAN.

Den 21 mars fyllde en af vårt lands äldsta och mera bekanta läkare, doktor *Lars Georg Døvertie* i Sköfde, 75 år och fick då mottaga hjärtliga lyckönskningar från när och fjärran.

D. föddes i Upsala 1825 och blef medicine licentiat 1860 och medicine doktor därstädes 1865.

Han har en lång och hedrande läkareverksamhet bakom sig. Efter att ha tjänstgjort vid Centralhospitalet i Upsala under olika perioder, däraf äfven som öfverläkare, och som läkare under koleraepidemierna i Stockholm 1853, 1854 och 1857, förestod han

Upsala vattenkuranstalt 1864-68. Ut-nämnd till andra bat.-läkare vid Uplands reg:te 1866, tog han 1870 afsked därifrån, sedan han från juni 1868 till okt. 69 varit stadsläkare i Upsala och därpå blifvit läkare vid vattenkuranstalten i Sköfde.

Det är ock som badläkare i Sköfde, doktor D. främst vunnit sympatier hos en stor krets patienter från hela landet, hvilka säkerligen med varm tack på den afhållne läkarens 75-årsdag förenade sig i en hjärtlig tillönskan af en lycklig ålderdom.

TVILLINGAR.

EN EPISOD.

För HVAR 8 DAG af Elbe.

»Kom nu Gerda, så gå vi ut och promenera; det är ju så förtjusande vackert vårväder i eftermiddag», utropade en ung, vacker flicka och slog armen om systemns lif för att draga henne med sig.

De två voro vid hastigt påseende förvillande lika, isynnerhet som deras dräkt ända in i minsta detalj var densamma, men den som såg närmare efter lade märke till att de ej hade samma uttryck i blicken, och fast hållningen hos dem båda var lika ädelt stolt, bar Inga dock sitt huvud en mån högre än systemn.

»Nej, jag vill ej gå ut nu, du kan väl för en gång vara mig förutan», svarade Gerda litet trumpet och sköt undan Ingas arm.

»Hvad kommer åt dig? Vi skola väl se på det där nya, läckra klädningstyget medan det är dager, och jag kan ju ingenting bestämma utan dig.»

»Jo, det kan du visst det, ty jag tänker ej vidare kläda mig som du. Jag vill ej längre vara ett bihang till dig. Det är nu på tiden, att jag ändtligen blir mig själf.»

»Men», afbröt systemn, »ingen har väl någonsin tvingat dig till något?»

»Är det ingen som tvingat mig, säger du?» upprepade Gerda allt mera ifrig. »Ha de ej ända ifrån vår födelse låtit oss ha allt gemensamt: vår bädd, våra måltider, vår sköterska, undervisning, nöjen, umgänge, ja allt. Till och med våra namn Ingeborg och Ingegerd, äro ju så lika som möjligt. Det var en lycka att föräldrarna för bekvämlighets skull måste förkorta dem! Följden af allt detta har blifvit, att vi äro som stöpta i samma form — ej lika blott till utseendet, utan till den enklaste tanke, den minsta känsla. Snart vet jag ej själf, hvem som är jag och hvem som är du. Jo, det är sant, jag kan ju se efter hvilken af oss, som har den lilla lefverfläcken på vänstra örsnibben, som våra bekanta göra. O, om du visste, hvad det retar mig!»

Tårar af harm och förtrytelse fyllde vid de sista orden hennes vackra ögon.

»Lugna dig, lilla syster», svarade slutligen Inga med ett halft litet sorgset leende, »du vet nog att du nu är stygg. Tänk om mamma hörde dig! Egentligen äro vi ju inte så lika hvarann, och alla våra verkliga vänner känna ju väl, hvem som är du och hvem som är jag, utan att taga reda på lefverfläcken. Men om du så vill, så skall jag nu välja mitt tyg ensam, och du kan göra alldeles efter eget behag. Kanske har jag något godt med mig hem åt dig!» tillade hon liksom uppmuntrande.

»Jag är ej längre någon barnunge, som tröstas med sötsaker», svarade Gerda surmulet men lugnare.

»Vi få väl se! Adjö med dig emellertid, lilla rebell, jag är snart tillbaka!» sade Inga och kysste systemn mildt på kinden.

Då Gerda blifvit ensam, tog hon en bok och satte sig i en bekväm stol i hvardagsrummet för att läsa. Hon ville nu riktigt njuta af att vara sig själf. Hon skulle bilda sig ett eget omdöme om det hon läste och sedan ej låta detta rubbas af systemn. Men förargligt nog ville tankarne ej följa med i boken.

Gerda kunde ej neka för sig själf, att hon långt hellre följt med ut, än suttit ensam hemma. Modern var alltsedan förmiddagen hos en sjuk

släkting och skulle komma hem först inemot skymningen. Nyfiken var hon också på systemns tyg. Hon var säker på att Inga valde just det, som hon, Gerda, ville ha. Så var det alltid: samma smak, samma vanor, samma tycken. Hur skulle hon någonsin kunna göra sig fri? Ack, fri, fri! Fanns något härligare än att vara fri!

Hon fick en ide! Hon skulle genast börja frigörelsen med att kamma sitt hår annorlunda än Inga. Hon ville bena håret. Det förändrade ju utseendet betydligt. Ögonblicket därefter är Gerda ifrigt sysselsatt framför spegeln i flickornas gemensamma rum. Hon benar och slatar sitt hår och tycker nu själf, att hon är nästan oigenkänlig. Sedan går hon in i moderns toaletterum och lånar en brosch, som hon triumferande fäster i sin krage. När hon är färdig därmed, slår hon sig åter ned vid sin bok och väntar nu med otålighet systemns hemkomst.

Efter en stund ringer det på tamburklockan, och Gerda skyndar sig att öppna. Men Inga kommer ej ensam, hon är åtföljd af deras gode vän Einar, som är så godt som hörande till familjen.

»Jag träffade Einar på gatan, Gerda, han var på väg hit», förklarade Inga strålande glad. »Nu får du vara sällskaplig, medan jag lagar att vi få några förfriskningar. Mor är väl snart hemma.»

»Låt mig gå i ditt ställe», svarade Gerda hastigt, »du och Einar språka mycket bättre tillsammans.»

»Nej, kom nu Gerda», afgjorde Einar, »det är Ingas hushållsvecka, det vet jag, och rätt skall vara rätt. Men låt oss för all del slippa salongen», bad han, då Gerda lyfte portieren till detta rum, »där är så rysligt högtidligt.»

»Men jag känner mig just nu högtidligt stämd», svarade Gerda och satte sig tillbakalutad i en fåtölj.

Einar satte sig på en brasbänk strax bredvid.

»Hvarför har Gerda förstört sitt utseende med den där fula frisyren?» började han genast.

»Jag ämnar från och med i dag häfda min individualitet», svarade hon litet näbbigt.

»Individualitet?»

»Ja, just individualitet. Jag vill inte längre vara min systems afbild, vill inte vara ett bihang, en nolla!»

»Aldrig har jag märkt, att Gerda varit så vanlottad!»

»Nej, ingen lägger väl märke till mig då Inga är närvarande.»

»Kanske inte. Apropos! Inga har gifvit mig tillåtelse att berätta en glad nyhet för er, Gerda. Får jag?»

»Var så god för all del!» svarade Gerda en nyans blekare och flyttade sig i stolen.

»Jo, Inga har sedan ett par dagar haft en hemlighet», började Einar litet förlägen, »men det har varit henne svårt, att ej meddela den åt sin kära syster», här tystnade han.

Äfven Gerda teg, men kinderna brunno och de vidöppna ögonen pockade på fortsättningen.

»Er syster är så god. Hon kunde ej omtala sin innerliga glädje för Gerda, då Gerda varit så nedstämd de sista dagarne.»

»Åh, så förtjusande öppenhjärtigt af henne!»

»Men i afton har Inga låtit mig tala om, att hon skänkt sitt hjärta....»

»Det behöfs ej mer!» afbröt Gerda andlös, »jag har för länge sedan anat det och lyckönskar henne af allt mitt hjärta, ja, af allt mitt hjärta!» utropade hon och prässade händerna mot sitt bröst, som ville hon dämpa de kval, som rasade därinne.

»Men, Gerda, Paul har väl inte på något sätt...?» började Einar något bestört.

»Paul??» med ett språng var hon uppe ur stolen.

»Ja, visst, Paul. Hvem skulle det annars vara?»

»Hvad vet jag?» svarade hon med en lätt-nadens suck och satte sig åter, under det den naturliga färgen så småningom återkom till hennes ansikte.

»Får jag nu fortsätta?» frågade Einar och fattade sakta hennes hand, som hon dock genast drog tillbaka.

»Ja, hvarför inte, bara det blir intressant», svarade hon, men såg ej upp.

»Jo, Inga kunde ej helt njuta af sin lycka, förr än Gerda åter blifvit glad. Nu tror Inga, att du möjligen i afton kan bli som förut, sorglös och munter, allas vår glädje», och vid dessa ord fattade han båda hennes händer, som han denna gång fick behålla.

»Jag har ingen Paul, jag», stammade hon med gråten i halsen.

»Men du kanske kan nöja dig med en Einar, min kära lilla älskling», svarade han ömt och slöt henne till sitt bröst.

När Inga efter några minuter inträdde i salonen, utropade Gerda emot henne:

»Du hade ej endast »något godt» utan det allra bästa med dig hem åt mig!»

»Och hur göra vi med tyget?» frågade Inga.

»Kan du förlåta mig de dumma orden, Inga min! Vi följas naturligtvis åt ut i morgon», svarade Gerda.

»Men utan bena», bad Einar.

FRÅN VÅRA SCENER.

AF de debuter, som under spelåret ägt rum å K. teatern, har fru *Davidaf Afzelius'* onekligen gifvit de rikaste löftena. Fru Afzelius,

Fru Davida Afzelius.

som är väl bekant från konsertsalongerna i Stockholm och Göteborg och därifrån hemburit de mest omiskänliga bevis på en stor publiks sympatier, debuterade som Amneris i *Aida*. Det var blott *en* mening om detta den begåfvade sångerskans första uppträdande på tiljan — det bebådade en vacker framtid på operascenen, för hvilken fru A. har alla förutsättningar att bli en verklig prydnad. Den vackra fylliga altstämman kom utmärkt till sin rätt och spelet vittnade om goda dramatiska anlag. Vår opera är att lyckönska, liksom vi gratulera fru Afzelius till det varma mottagande såväl publik som kritiken gifvit henne.

* * *

Dir. von der Ostens sällskap, som f. n. spelar på Malmö teater, hvilken scen hr von der O. förhyrt för nästa spelår, har fortfarande nöjet som sin primadonna räkna fru *Lotten Seelig-Lundberg*.

Denna framstående artist har under spelåret krearat en hel del stora och maktpåliggande roller, i hvilka hon vunnit vacker succés. Främst bland dessa torde man få sätta titelrollen i *Za-Za*, en modärn parisisk sedeskildring, af dir. Osten med stor framgång uppförd i olika städer. Utan tvifvel skall det intressera en stor publik att återse en bild af fru Seelig-Lundberg i detta stycke, hvilket ytterligare höjt hennes rykte som en af våra framstående karaktärsskådespelerskor.

Fru Lotten Seelig-Lundberg som *Za-Za*.

SVENSKAR FALLNA I KRIGET.

Att svenskarnes sympatier under detta olyckliga krig mellan England och Transvaal i öfvervägande grad äro på det tappra boerfolkets sida bevisas bäst däraf, att så många af våra landsmän ställt sig som frivilliga i dettas led. Icke blott svenskar bosatta i Transvaal ha helt naturligt gått i elden mot engelsmännen, utan många unga käckä män ha från Sverige skyndat ned till krigsskådeplatsen för att kämpa för boernas frihet.

Hur de kämpat dessa nordbor, det veta vi. De ha stridt som lejon, de ha höljt sig och det svenska namnet med ny ära. Många ha funnit den hjältedöd, hvilken gör de anhörigas sorg mindre bitter, många ligga f. n. mer eller mindre farligt sårade i engelsk fångenskap.

Den unge studenten — se honom i den nyvunna hvita mössan och blomsterkransad af kära, väna händer! Han hvilat nu i Syd-afrikas bloddunstande jord. Det unga hjärtat, som klappade så varmt för frihetens sak, har upphört att slå. Han gjöt sitt hjärteblod för hvad han ansåg sanning och rätt. I sanning en skön död för en ljusetes fanbärare.

Sune Valdemar Christenson, son af f. d. riksdagsmannen Chr. Christenson på Vad-möllan och hans maka, var född år 1880. Efter aflagd mogenhetsexamen inskref han sig hösten 1898 vid Lunds universitet för idkande af juridiska studier. Men så bröt kriget ut därnere. Den unge studenten lät Sveriges Rikes Lag fara och skyndade att ställa sig i de för *sin rätt* kämpande boernas led. Det blodiga slaget vid Spionkop den 24 januari blef hans sista strid. Här dog han en hjältedöd i dubbel måtto. En engelsman hade fallit 40 steg framför boernas stridslinie och viftade med sin näsduk för att ge tillkänna, att han var sårad och behöfde hjälp. Utan att akta på den oerhörda faran af att resa sig under kulregnet skyndar han fram mot den sårade, och sedan sågo hans vänner ej vidare till honom. Men vid stridens slut återfanns han med en kula i bröstet och en i pannan.

När Lunds studenter nästa år mötas till Nordisk fest, då skall namnet Sune Valdemar Christenson ej saknas på bautastenen öfver de hädangångna. Då skall resas hans vackraste vård.

* * *

Sune Valdemar Christenson.

Osvald August Mark.

Johannes Flygare.

Charles Childe.

Med beundran ha vi alla läst om den handfull skandinaver hvilka i slaget vid Scholzneken den 11 december visade ett hjältemod och dödsförrätt, som spriddt oförvansklig glans öfver Nordens söner. Af dessa femtio föllo ej mindre än 21, sedan de uträttat under af tapperhet. Bland dem som stannade på valplatsen var en 25-årig göteborgare *Osvald August Mark*, son till grosshandlaren Aug. Johansson Mark. Han hvilat nu därute efter att ha offrat sitt unga lif för frihetens sak. Men öfver hela Transvaals land prisas hans och hans kamraters hjältedåd — det är de fallnes grafvård, som aldrig skall förvittras, och de anhörigas stolta tröst.

Vid Scholzneken stupade äfven kaptenen i Skandinaviska kåren järnvägsingeniören *Johannes Flygare*.

Han var född i Natal 1868 och son till svenske missionären Carl Flygare. Med undantag af ett 3-årigt besök i Tyskland och en 4-årig vistelse i Upsala (1884—88) hade han tillbrakt hela sitt lif i Sydafrika, där han nu var anställd som järnvägsingeniör i Pretoria. Såväl han som hans yngre broder Gustaf Adolf Flygare ingingo vid Jameson's infall 1896 i den då mobiliserade boerhären. När den skandinaviska kåren nu bildades, blef F. vald till »veldcornet». Han hade före slaget vid Scholzneken med utmärkelse deltagit i belägringen af Mafeking.

* * *

Den ofvannämde yngre brodern G. A. Flygare föll i krigets första drabbning, vid Dundee, den 21 oktober.

Af familjen är nu fil. lic. Natte Flygare i Upsala den ende kvarlevande.

* * *

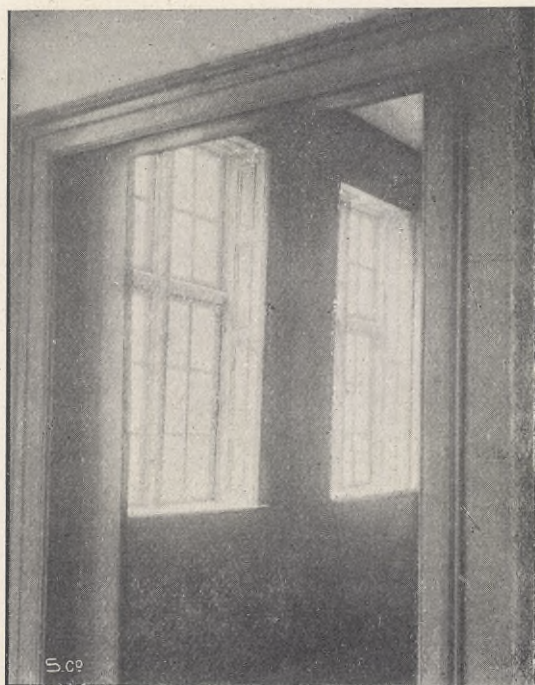
I detta sammanhang återgifva vi porträttet af en i kriget fallen engelsk officer, som genom slägtenskap var fästad vid vårt land, majoren vid Engelska hästgardet *Charles Childe*, som stupade vid Potgieters Driift den 20 januari. Major Childe var gift med en dotter till brukspatron Henrik Montgomery i Göteborg.

CARL JOHANS-HUSET I HELSINGÖR.

I Helsingör finnes ännu det hus, i hvilket vår konungaätts stamfader, dåvarande fursten af Ponte Corvo, Sveriges utsedde tronföljare h. k. h. kronprinsen Carl Johan den 19 oktober 1810 öfvergick från den katolska till lutherska läran. Detta »historiska hus» är beläget i Stengade med n:o 84 och inköptes för någon tid sedan af segelmakaren N. J. Pedersen. Porten är synnerligen smakfullt dekorerad, trappuppgången leder till en hela andra våningen genomlöpande korridor, hvarest dopet ägde rum. För närvarande undergår huset rifning för restaurering, hvarvid dock paneler och en del orneringar etc. bibehållas i så stor utsträckning som möjligt. Den praktfulla klocksträngen af smidesjern till venster om porten skall öfverlämnas till Dansk konstmuseum i Köpenhamn.

Vid sin ankomst till Helsingör ofvannämnda dag mottogs tronföljaren och hans lysande följe af hofmarskalken greve Platen, generalen greve Essen och greve Carl Löwenhielm samt ärkebiskopen i Upsala och biskopen i Lund.

I öfversten, f. d. adjutanten hos konung Carl XIV Johan, B. von Schinkels »Minnen ur Sveriges nyare historia» beskrifves kronprinsens öfvergång till lutherska läran på följande sätt:

Den korridor, i hvilken ceremonien ägde rum.

Stengade 84, Helsingör: det hus, i hvilket Carl XIV Johan öfvergick till lutherska läran.

»Den 19 oktober fortsatte kronprinsen resan till Helsingör, hvarest den högtidliga ceremoni skulle gå för sig, genom hvilken han borde upptagas som medlem af den evangeliskt-lutherska kyrkan. Erkebiskop Lindblom m. fl. svenskar kommo H. K. H. här till mötes, och knappt hade den resande fursten blifvit varse den vördnadsvärde prelaten bland mängden af åskådare, innan han omfamnade honom, fattade honom i handen, och förde honom utan att stanna in i det innerst belägna rum, hvilka voro H. K. H. anvisade i svenska konsuln Gloerfelts hus.

»Erkebiskopen hade ej behof, att med ett enda ord hänvända sin höge åhörarens tankar till helgden af den betydelsefulla handling, som förestod; prinsen inledde själf samtalet och visade sig så öfvertygad af sin nya trosbekännelsesanning, och förtrolig med hufvudpunkterna af denna bekännelses lärosystem, att han sparade erkebiskopen all deduktion i ämnet. Med sin ovanliga lätthet att tala utbredda sig H. K. H. öfver religionen, betraktad under alla synpunkter äfven såsom politisk institution, hvarvid han småleende erinrade om Henrik IV:s bekanta yttrande, att en krona väl vore värd en messa, hvarefter han fortsatte:

»Jag är uppfostrad i Calvins lära, hvilken föga skiljer sig från eder. Under mina fälttåg i Tysk-

Gäddsinteriör.

land har jag samtalat med flere teologer, hvilka gjort mig bekant med och lärt mig uppskatta begge dessa lärosystemer, och om jag skänker företrädet åt Luthers, är det, emedan jag anser den mera enligt med Evangelii anda!»

»I denna tonart fullföljde H. K. H. sitt tal, hvilket afhördes med beundrans tystnad af den fine och artige Lindblom, hvilken på uppmaning af H. K. H. tog plats bredvid honom på soffan, i det den förre yttrade:

»Javäl, jag är så öfvertygad om sanningen af Luthers lära, att jag icke allenast för egen del af samvetsplikt tillägnat mig den, utan det var äfven en tid, då jag trodde nyttigt att införa den i Frankrike, med anledning af påfvedömet's inre upplösning och lutning mot sitt fall. Jag samtalade ofta därom med statsmännen och de lärde, och vi voro ense. I den ställning, hvori sakerna befunno sig under revolutionen, och med det inflytande, århundradets upplysning kunde öfva på det fransyska folket, syntes framgången af detta förslag icke tvifvelaktig. Men käjsaren tänkte annorlunda; han föredrog ett konkordat med påfven, men ångrar det nu, såsom ni lätt finner af de mått och steg han funnit sig uppfordrad vidtaga emot kyrkans öfverhufvud och prästerskapet. Kortligen, det är ej lystnaden efter en krona, utan verklig öfvertygelse, hvilken förmått mig föredraga Augsburgiska tros-

bekännelsen, och jag är färdig att i detta afseende afgifva den försäkran, ni kan äska.»

»I detsamma framdrog erkebiskopen ur fickan den skriftliga förklaring H. K. H. borde under-teckna vid ceremonien, hvilken kl. 6 e. m. samma dag uti föreskrifven ordning förrättades af Lindblom i stor skrud och i flera svenska herrars närvaro.»

När kronprinsen dagen därpå i Helsingborg för första gången satte sin fot på svensk mark, blef han, som vi veta, föremål för det hjärtligaste och mest storartade mottagande. Som avslutning på denna lilla artikel återgifva vi ur Schinkels »Minnen» följande episod från landstigningen:

»Vid det kronprinsen satte foten på bryggan, höll han på att falla omkull, emedan båten i detsamma drog sig något tillbaka. Grefve Essen fattade uti honom och hindrade honom från att falla, men en af grefvens ordensstjärnor fästade sig därunder vid kronprinsens. Denne yttrade då, i det han lösgjorde sig från Essen: »Se där ett lyckligt förebud af den tillgifvenhet, hvilken städse skall förena oss!»

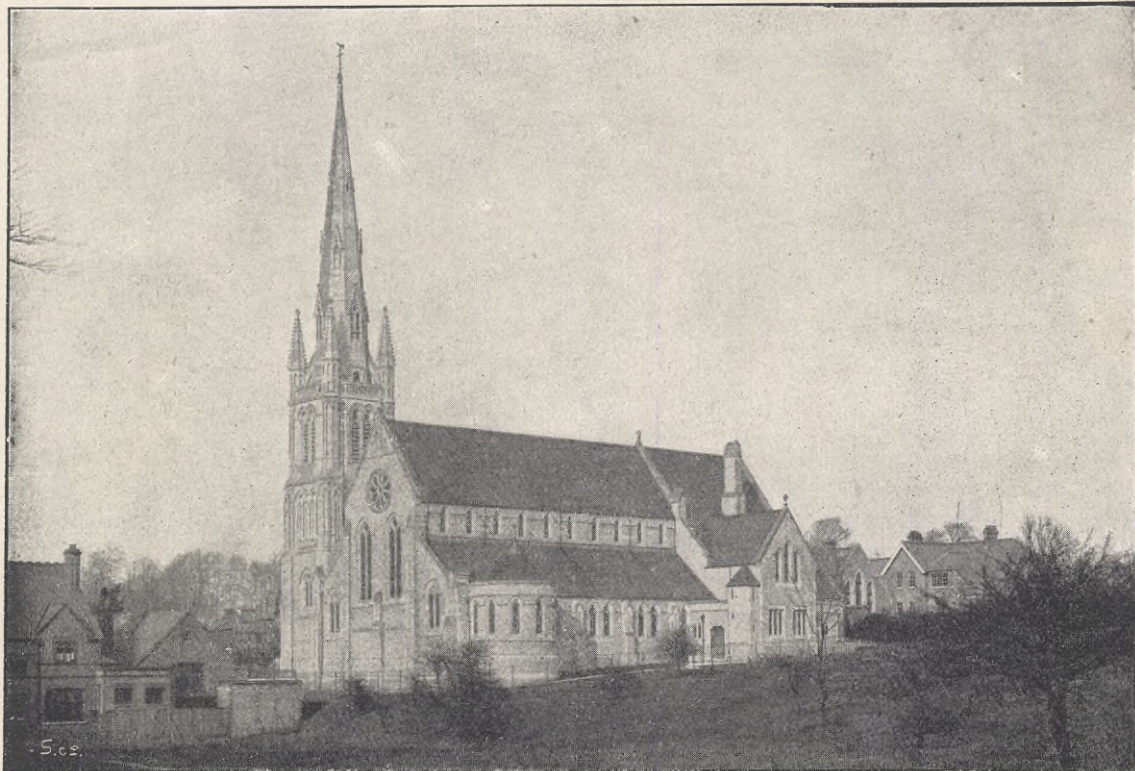

Portalen Stengade 84, Helsingör.

FRÅN ROEHAMPTON I ENGLAND

DÄR VÅRT KONUNGAPAR ÄMNAR TILLBRINGA VÅREN.

I.

ROEHAMPTON: Den nya kyrkan.

Från och med början af april månad kommer vårt älskade konungapar att tillbringa en tid i England, där deras majestäter i en idyllisk liten landtby skola njuta och stärkas af den milda härliga vår som där råder. Tjugo minuters järnvägsfärd från Waterloo Station i London till den lilla staden Putney vid Thames, därifrån två mil (engelska naturligtvis!) per omnibus till Roehampton —

och äro vi i det närmaste framme vid det kungliga residenset. Om man följer en af de fyra vägarne från Roehampton står man efter fem minuters promenad vid de ståtliga järngrindar, som leda in till *Grove-House*, af konung Oscar förhyrdt på nio veckor från den 31 mars.

Vi börja i dag en serie bilder från Roehampton och *Grove-House*, hvilka naturligtvis skola i hög grad intressera våra läsare.

Parken vid *Grove-House* med sin insjö är särdeles vacker, ej så mycket genom täta buskager, utan dess mer på grund af sina öppna, vida frodiga gräsplaner, öfver hvilkas sammetslena grönska grupper af jättelika gamla träd höja sig. Midt för grindarna till *Grove-House* reser sig på andra sidan vägen inkörsporten till det ståtliga *Roehampton-House*, tillhörigt earlen af Leven och Melville, hvilken blifver konungens närmaste granne.

I Roehampton är man särdeles stolt öfver den vackra nybyggda kyrkan, hvars smäckra spira synes på långt håll.

ROEHAMPTON: Den gamla kyrkan bredvid konungaparets blifvande residens.

PARISER-KRÖNIKA.

För HVAR 8 DAG.

Branden i Théâtre Français är ej längre den sensationella händelsen för dagen i den stora expositionsstaden vid Seine. Kamrarne ha beviljat de äskade medlen till teaterns restaurering och för sällskapets provisoriska uppträdande på Odéon. Mademoiselle Henriot, det olyckliga offret, har begravts under officiella hedersbetygelser och ett deltagande, lika allmänt som uppriktigt från *tout le monde*. Den begåfvade artisten har genom sitt tragiska slut blifvit mera ryktbar, än kanske en lång konstnärsbana skulle gjort henne — ej därmed förnekadt att den unga damen redan hunnit lägga i dagen vackra anlag och bli mycket populär. En af hennes förnämsta roller var Roxane i »Cyrano de Bergerac».

Det porträtt af mlle Henriot, som här återgives, ger en betydligt bättre föreställning om hennes utseende, än den poserande och bokstafiligen »hödragna» bild som gått genom prässen.

* * *

Ett annat teater*événement* utgör nu samtalsämnet i Paris: Dramat »Örnungen» (*L'Aiglon*) af den celebre författaren till »Cyrano de Bergerac», Edmond Rostand. »Örnungen» är Napoleon den förstes son hertigen af Reichstadt, »Napoleon II», f. d. »konung af Rom». Den lille sentimentale och drömmande prinsens lif erbjuder föga af dramatiska element, och hans historia är ej mycket att göra ett skådespel af. »Örnungen» är också mindre en

Mlle Jane Henriot.

historisk dram än en dramatisk fantasi kring den melankoliske hertigens idealiserade gestalt.

Eftersom stycket utan tvifvel trots sina svagheter kommer att bli ett af de större numren under

Hertigen af Reichstadt.

utställningssäsongen, torde ett utdrag vara af intresse.

Man befinner sig omvexlande i Baden-Baden och i Schönbrunn, på slagfältet vid Wagram och i Schönbrunn igen. Hertigen af Reichstadt, som Metternich hatar och alla damerna älska, försöker med hjälp af dessa och den trogne Flambeau, en veteran från *la grande armée*, att fly till Frankrike. Han hinner endast till slagfältet vid Wagram, då komplotten blir upptäckt. Österrikisk polis häktar honom och Flambeau: veteranen skjuter sig, hertigen skickar bort gendarmerna, knäböjer vid den döendes sida och de båda frammana i minnet bilden af slaget. Flambeau dör med ordet *Victoire* på sina läppar. Ensam med liket gripes hertigen af fasa öfver krigets skräck, som han skildrar i en lång monolog. Då skära öfver slagfältet klagoskri genom natten: det är de döda som svara honom. Men — klagoropen förvandlas så småningom och gå till slut upp i ropet »Lefve kajsaren!» Marseljåsen ljuder i fjärran — hertigen gripes af jublande hänförelse, men i det ögonblick han tror sig se de franska regementena tåga fram, rycker hans österrikiska regemente upp och tvingar honom hem igen till Wien. I sista akten dör hertigen, under det man på hans befallning föreläser den officiella berättelsen om hans födelse. Hans sista ord är »Napoleon».

De tre första akterna sprudla af lif och fransk esprit, men de tre sista förefalla rätt svaga. Trots

Rostands väl klingande och flytande vers verka de många monologerna tröttsamt — åtminstone på utländingen, som ej kan sentera det chauvinistiska trumhvirflandet.

»Örnungen» framställes af Sarah Bernhardt,

Kejsarinnan Marie Louise, hertigens af Reichstadt moder.

stycket spelar ju på »den gudomligas» egen teater: Den goda 55-åriga — *pardon, Mesdames, mais la vérité avant tout!* — Sarah har nu lefvat sig så

Finlands paviljong på Parisutställningen.

in i manliga roller, att publiken knappt minns henne i kjolar. Meningarne äro emellertid delade om hennes senaste manliga prestation, under det att Guitry från Théâtre français som gäst i Flambeaus parti hembär mycket pris.

Hertigen af Reichstadt.

Men Sarah är ändå Sarah! Och hon förstär att sköta reklamen, hvilken hon denna gång bedrifvit rent af konstnärligt. Så t. ex. visste man att börja med att berätta om hennes och författarens besök i Schönbrunn, så talades det om ett möte mellan Rostand och den gamle wienare som uppgifver sig vara son af hertigen-hjelden och en vacker aktris. Därpå lät Sarah tidningarne fukta sina spalter med de tårar hon gjutit när författaren läste upp stycket för henne. Så började hon att dagligen gå klädd i den uniform som hertigen af Reichstadt burit. Hennes hus omskapades till en kasern med sträng militärisk ordning(!), och till slut offrade hon à la Berenice sina lockar på konstens altare.

* * *

Nu är det ej många veckor kvar till den stora dagen, då utställningen officiellt öppnar sin ofantliga fann för hela världen. Nu räknas dagarne, timmarne, minuterna. De äro dyrbarare än någonsin och arbetet går med feberaktig brådska.

För dagen återgifves här en bild af *Finlands* utställningspaviljong. Den är belägen på Quai d'Orsay, i andra raden, bakom Norges och Tysklands byggnader. För någon speciifikt finsk stil utmärker sig byggnaden ej, men kommer i hvarje fall att ådraga sig en viss uppmärksamhet. Det är nog så sannt hvad man nyligen läste i en Paristidning, att af alla nationer som äro representerade på utställningen kunna de, som inge största sympatierna, vara säkra om en särskild succès och dessa nationer vore de underkufvade. Man kunde sålunda förutse, att Finlands och Transvaals paviljonger skola draga en stor mängd besökande.

Voilà.

HUR MAN FLYTTAR HUS SJÖLEDES.

De goda amerikanarne äro aldrig rådlösa. Hvad det än är fråga om, gäller för dem: *Help yourself, and God will help you* — och det skall vara kolossala hinder som i allmänhet skulle kunna trotsa en yankees energi och uppfinningsförmåga. Han *vill* fram, och han skynar mot målet. Hans praktiska blick hindrar honom från att rusa blindt och köra hufvudet mot väggen. Skulle den olyckan hända, har han nog godt hufvud och godt humör att kunna börja om igen.

Vår bild här bredvid är i sin enkelhet ett bevis på amerikanarens tilltagsenhet. Den visar, hur man bokstafligen bogserar en stor byggnad sjöledes, som vore det en vanlig kolpråm. Att på landbacken byta plats för stora fyra- å femvåningshus är redan en gammal historia. Sådana små näpna flyttlass äro en nästan daglig syn i de stora amerikanska städerna. Ni kommer t. ex. en vacker afton i allsköns lugn hemtraskande från ert arbete, då ett, tu, tre midt i en gatukorsning reser sig ett boningshus, och ni känner er helt »bortkommen», tills situationen i nästa ögonblick blir klar. Husen rullas långa vägar. En man har en tomt i ena ändan af staden och köper ett hus i den andra, och så rullar han hem det till sin egande tomt.

Att flytta hus *sjöledes* är emellertid äfven ännu i Amerika så ovanligt, att det väckte stor uppmärksamhet när en herre i San Diego, Californien,

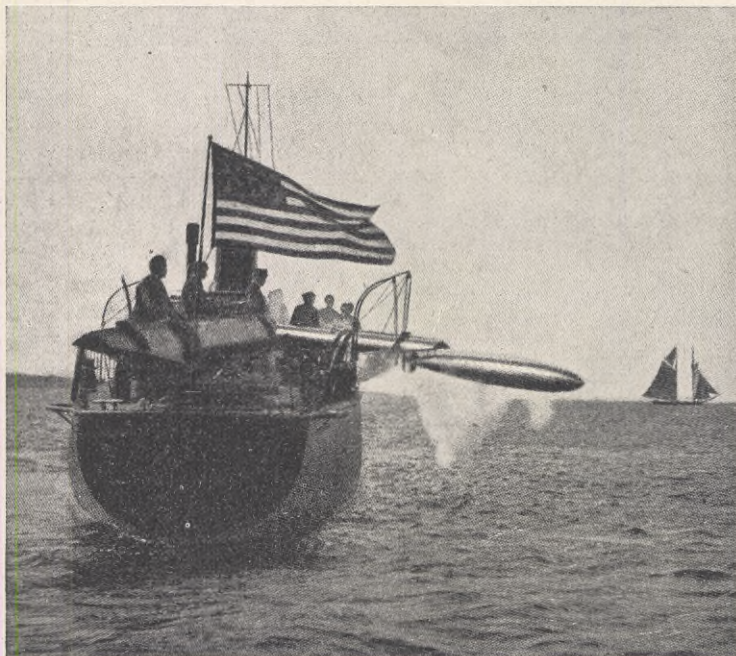

Transportering af byggnader sjöledes.

nyligen lät transportera sin bostad 1½ engelsk mil till sjös på pråmar. Flyttningen verkställdes på följande sätt: Byggnaderna rullades först ned på stranden nära vattenytan. När sedan floden kom, fördes pråmarne så nära byggnaderna som möjligt. Så fort lågt vatten inträdde, flyttades husen på pråmarne, och vid nästa höga vattenstånd bogserades dessa till sin destinationsort utan svårighet eller minsta missöde. Sjömanövrer af detta slag måste emellertid företagas i lugnt och stilla väder. I blåst och sjögång skulle man härvidlag storligen riskera ett »skeppsbrott».

NÄR EN TORPED AFLOSSAS.

Efter en amerikansk tidning återgifva vi en mycket lyckad ögonblicksfotografi af en torpeds aflossande.

En torped aflossas.

En torped är, som bekant, en liten cigarrformad undervattensprojektil, som är indelad i sex olika rum. Det första innehåller en laddning bombullskrut som affyras medels en knallhatt, och det andra en pendel, piston och fjädrar, hvilka reglera huru djupt torpeden skall skjuta ned under vattenytan. Den tredje afdelningen är reservoiren för den komprimerade luft som drifver maskineriet, den fjärde innehåller den lilla trecylindersmaskinen som är torpedpropellerns drifkraft. Det femte rummet kontrollerar medels en automatisk ballast af bly torpedens djupgående. Det sjätte styr medels ett kuggjul propellerns rörelse.

Från en kanon af artillerityp affyras torpeden, hvarvid ventilen öppnas mellan de rum, som innehålla den komprimerade luften och maskineriet, och med kraftigt svängande propellrar dyker den lilla undervattensfarkosten ned under vattnet, som det synes å bilden. Pendeln i dess andra rum sätter ett par horisontela styren i aktern i rörelse och torpeden höjer sig för att därpå genom piston och pendel föras i den önskade riktningen mot det föremål som skall anfallas.

GULDTÖRSTENS OFFER.

Af S. H. MERRIMAN.

Öfversättning för Hvar 8 Dag.

I hvarje nummer lämnas ett kort sammandrag af följetongens innehåll allt ifrån dess början.

I första kapitlet omtalas professor von Holzens i Haag besök hos en döende, af hvilken han köper för tusen gulden ett dyrbart recept. När den sjuke dragit sin sista suck, stoppar professorn pängarne tillbaka i sin plånbok. I andra kapitlet sammanträffa den från Indien som segrande hjälte återvändande major White och en gammal bekant till honom, Tony Cornish, en modärn man ur societeten. De följas åt till den senares onkel, lord Ferriby, där de finna husets unga dotter, miss Joan, strängt upptagen med arbete för ett välgörenhetsföretag till fromma för manufakturistbiträden. Miss Joan omtalar lordens senaste välgörenhetsprojekt, en stor internationell affär med mål att lindra malgamitarbetarnes svåra lott. Vid en »at home», hos Ferribys främlägger lorden i tredje kapitlet sin plan. Som medlemmar af direktionen antagas med acklamation lorden, Tony Cornish, major White, upphofsmanen till projektet mr Percy Roden och professor von Holzen.

I fjärde kapitlet gör en enka mrs Vansittart i det gamla diplomathotellet »Vieux Doelen» i Haag bekantskap med mr Percy Roden, för hvars projekt hon visar sig lifligt intresserad. Detsamma går ut på att samla alla malgamitarbetare och bygga en fabrik åt dem, i afsikt att förse hela världen med malgamit, ett för papperstillverkningen oundgängligt ämne. Fabriken skall förläggas till dynerna i Holland.

Femte kapitlet beskriver malgamitarbetarnes ankomst dit med Cornish som vägvisare. Cornish sammanträffar här med Roden och båda företaga en inspektion af fabriken och bostäderna. De förevisa inrättningen för en mängd inbjudna tidningsmän, hvarpå Cornish följer med hem till Roden, där de mottagas af dennes syster.

I sjunde kapitlet läses en interiör af malgamitkontoret i London, där Cornish och lorden sköta »affärens». Där afhållas äfven små solréer, vid hvilka en ung mr Rupert Dalkyn och en enkefru, mrs Courteville, voro bland de mera aktiva gästerna.

Efter ett sammanträffande mellan miss Roden och mrs Vansittart i dennes hem följer en scen från malgamitkolonien. Roden och Holzen äro närvarande vid en malgamitarbetares dödsbädd.

I nionde kapitlet mötas hos mrs Vansittart miss Roden samt hr Cornish, Roden och von Holzen. Därpå vidtager ett direktionssammanträde för malgamitbolaget med lord Ferriby som ordförande. Man beslutar sätta företaget på aktier, hvaraf hvarje arbetare får en. — Cornish och mrs Vansittart sammanträffa på en morgonpromenad i Haag, hvarvid hon slugt försöker utleta hans hjärtas hemlighet. — Därpå träffa vi Cornish på besök hos en rik City-man, mr Wade, på dennes ländtställe. Hans dotter Marguerite har hämtat Cornish vid stationen. Mr Wade erbjuder Cornish sin dotters hand, men denne säger nej, hvarpå mr Wade uttrycker en skarp kritik af malgamitföretaget, hvilket han afslöjar som ren affärsvindel och tillråder Cornish att aldeles lämna. Denne meddelar sig med major White och de söka öfvertala lord Ferriby att ge det hela på båten, men förgäfvets.

Därpå uppvakta en komité af pappersfabrikanter lorden och yrka på nedläggandet af malgamitaffären — allt lika förgäfvets. Mrs Vansittart och mr Roden sammanträffa på en morgonrid i Haag. Han förlades af sin kärlek att låta henne följa med inom malgamitverksområdet. Holzen kommer emellertid dem till mötes och förhindrar af föregifna skäl, att mrs Vansittart — som har att hämnas sin mans död på Holzen — får den önskade inblicken i förhållandena vid fabriken.

Cornish kommer på ett kafé i Haag i samspråk med ett par malgamitarbetare, som afslöja en del detaljer från verken. Den ene gör han ett erbjudande att skaffa honom en bättre ställning, men anbudet afböjes. Cornish passar på att möta Dorothy Roden i afsikt att tala om malgamitaffären och hennes bror, men börjar med en kärleksförklaring. Slutet blir hennes jaord, hvarpå Cornish begifver sig till malgamitkontoret för att där afslöja von Holzens närvaro. Här begär han att få veta hur malgamitstillverkningen tillgår. Roden lämnar honom ensam med Holzen, som under föregifvande af att vilja visa experimentet hämtar in en mängd kärl, innehållande giftiga gaser. Han ställer omärkligt om, att gaserna kunna strömma ut, och skyndar sin väg efter att ha låst dörren, lämnande Cornish att förgiftas i det tränga rummet. Denne lyckas emellertid behålla medvetandet och rädda sig undan Holzens hämnd.

Vid ett sammanträffande kor därpå med mrs Vansittart får han veta att hon har uppgjort en plan mot Holzen i afsikt att åtkomma malgamitreceptet. Det förvaras i kontorets kassakista, till hvilken hon skaffat sig en nyckel. Just som hon fått fatt i det värdefulla papperet, öfverraskas hon af Holzen. En kort brotning uppstår, och hon måste återlämna papperet, hvarpå hon skyndar att träffa Roden, som hon stämt till sin bostad.

(Forts från n:o 26).

»Ah?» sade mrs Vansittart åter i samma frågande och likgiltiga ton, med hvilken hon mottog allt försvar för Otto von Holzen och hvilken hade den afsiktliga verkan att egga Roden till ytterligare förklaring.

»Han är en person, som man gör klokast i att icke söka trotsa», sade han, fast besluten att försäkra sig om mrs Vansittarts hela uppmärksamhet. »Han har vid minsta vink hela skaran malgamitarbetare till sitt förfogande och är ganska mäktig, det kan jag försäkra er. Det är folk, som ej frågar efter någonting. Män, som äro sysselsatta i ett lifsfarligt yrke, äro inte klädda i glacéhandskar att taga i med».

Mrs Vansittart iakttog honom noga tvärs öfver det låga tebordet, men Roden såg sällan upp på henne. Han var föremål för hennes uppmärksamhet i långt högre grad, än han själf anade.

»Ah», sade hon nästan ännu likgiltigare än förut. »Jag tror, att ni öfverskattar herr von Holzens betydelse i världen».

»Jag öfverdrifver ingalunda den fara, för hvilken Cornish utsätter sig, om han icke tar sig i akt», genmålde Roden halft motvilligt.

Det låg en viss ängslig oro i hans röst. Mrs Vansittart såg skarpt på honom. Det slog henne genast, att Roden själf brukade Holzen. Saken var allvarsammare, än den förut förefallit. Det gifves tillfällen i hvarje människas lif, då händelsernas gång plötsligt visar sig omöjlig att styra eller kontrollera, då handen darrar vid rodret och

till och med familjens ledande kvinnliga element tvekar att handla. Roden tycktes nu befinna sig vid en sådan kris i sitt lif, och mrs Vansittart med allt sitt tjusande behag var ej i stånd att förjaga oron från hans panna. Han var ej upplagd för kurtis i afton, och män kunna ej som kvinnor efter behag hålla kvar flyktande känslor. De pratade därför om andra saker och tittade i smyg på klockan. De voro ej de första, som förgäfvets sökt fånga Cupido.

Slutligen reste Roden sig långsamt och trött från sin stol. Han tycktes behöfva räta på sig både fysiskt och moraliskt.

»Jag måste gå tillbaka till fabriken», sade han. »Vi arbeta sent i afton».

»Tala då ej om för herr von Holzen, hvar ni varit», sade mrs Vansittart med ett varnande leende. Då han stod på tröskeln, tillade hon med ett allvar och en blick, som kom honom att gå lycklig därifrån:

»Jag vill ej, att ni räsönerar om mig med herr von Holzen, förstår ni!»

Hon stod med handen på ringklockan och blicken på pendylen, medan han gick ned för trappan. I samma ögonblick, hon hörde porten slås igen efter honom, ringde hon häftigt.

»Droskan», sade hon till den inträdande betjänten, »genast!»

Tio minuter senare åkte hon utför Maurits Kade i riktning mot villa des Dunes. En tät molnvägg i väster skyndade fullkomligt bort solen så

att det redan tycktes vara skymning. Hela naturen syntes hafva låtit bedraga sig häraf, och då vagnen lämnade staden bakom sig och befann sig ute på de sandiga förstadsgatorna, redde spårvarna i lindarne sitt näste för natten. Träden spreda sin aftonvällukt, medan från kanaler, dammar och diken uppsteg den doft af fuktigt gräs och vattenväxter, hvilken hvilat öfver hela Holland nattetid.

»Platsen formligen andas någon stor olycka».

»Platsen formligen andas någon stor olycka», sade mrs Vansittart för sig själf, när hon lämnade vagnen och raskt gick framåt på den sandiga gångstigen, som ledde till Villa des Dunes.

Dorothy var i trädgården och gick emot mrs Vansittart, så snart hon fick se henne. Mrs Vansittart hade bytt ut sin riddräkt mot en af de mörka sidenklädningarna, hon vanligen bar, men hon hade glömt att sätta på sig handskar.

»Kom», sade hon hastigt och fattade Dorothys hand, som hon fasthöll, »kom med till bänken längst borta i trädgården, där vi sutto den afton, när vi båda åto middag tillsammans. Jag vill icke gå in. Jag är nervös, tror jag. Jag har skrämt upp mig själf som ett barn i mörkret. Jag kände mig ensam i Park Straat med huset fullt af tjänare, och därför kom jag till er».

»Jag tror att det är åska i luften», sade Dorothy.

Mrs Vansittart brast plötsligt ut i skratt. »Jag visste, att ni skulle säga det. Ni är modern och praktiskt förståndig eller åtminstone visar er sådan för världen, hvilket är ändå bättre. Ja, man måste erkänna att vår tids unga flicka åtminstone ej låter bringa sig ur fattningen. Hvad hjärtat beträffar — ja, kanske hon icke har något».

»Kanhända», medgaf Dorothy.

De hade nu hunnit fram till bänken och satte sig under en tårpil, som var klippt på vanligt holländskt sätt. Mrs Vansittart såg på Dorothy och lät höra ett långt, menande skratt.

»Jag gjorde rätt», sade hon, »som sökte upp er, ty ni brukar ej prata bredvid munnen. Ni har sinne för humor — denna sällsynta egenskap, hvilken så få äga — och jag misstänker, att ni är en handlingens kvinna. Jag kom hit uppfylld af en panisk förskräckelse, som ännu upprör mig, ehuru i mindre grad. Man är alltid oroligare för sina vänner än för sig själf, inte sannt? Det är Tony Cornish, min oro nu gäller.»

Dorothy såg envist rakt framför sig, och en kort tystnad uppstod.

»Jag vet ej hvarför han uppehåller sig i Holland, och jag önskar, han ville fara sin väg», fort-

satte mrs Vansittart. »Det är oförnuftigt och dåraktigt, det vet jag, men jag känner mig öfvertygad om att någon fara hotar honom». Hon tystnade plötsligt och lade sin hand på Dorothys. »Hör på mig», sade hon med lägre röst. »Ni och jag behöfva ej spela komedi med hvarandra. Hela malgamitaffären är ett förfärligt bedrägeri, och Tony Cornish har för afsikt att göra slut på densamma. Helt visst ha både ni och jag länge misstänkt detta. Jag känner Otto von Holzen. Han dödade min make. Han är en mycket farlig man. Han försöker skrämman Tony Cornish härifrån, men han vet ej med hvem han har att göra. Man skrämmer ej folk af Tony Cornish's skrot och korn, vare sig män eller kvinnor. Jag har förmått Cornish att lofva att ej lämna sina rum i dag. För morgondagen kan jag ej svara. Ni förstår mig?»

»Ja», svarade Dorothy, med en plötslig eld i sina ögon, »jag förstår».

»Er bror får själf vara på sin vakt. Jag frågar ej efter lord Ferriby eller någon af de andra, som ha med saken att göra, jag bryr mig endast om Tony Cornish, för hvilken jag hyser vänskaplig tillgifvenhet, ty han utgör liksom en del af mitt förgångna lif... Hvad beträffar malgamitarbetarne, så må de —».

Och mrs Vansittart knäppte med fingrarna.

»Känner ni major White?» frågade hon därpå plötsligt.

»Jag har sett honom en gång».

»Det har jag också — endast en gång. Men för en kvinna är detta ofta nog för att kunna bedöma en person — eller hur? Jag önskar, att vi hade honom här».

»Han kommer hit», svarade Dorothy. Jag tror, att han är här i morgon. Då jag träffade Cornish i går, sade han, att han väntade honom. Jag tror, att han skrivit efter honom. Han skref också till bankiren Wade och bad honom komma.»

»I så fall måste man hafva funnit sakernas ställning sämre, än han först trodde. Han har, så att säga, skickat efter hjälptrupper. När kommer major White — på morgonen?»

»Nej, icke förr än på aftonen».

»Då kommer han öfver Vliessingen», sade mrs Vansittart helt praktiskt. »Ni tänker på någonting. Hvad är det?»

»Jag funderar på huru jag skall bära mig åt för att råka någon af malgamitarbetarne i morgon. Jag känner några af dem, och det är från dem, faran hotar. De äro lätta att leda, och herr von Holzen skulle ej låta några betänkligheter hindra sig att begagna sig af dem.»

»Ah!» sade mrs Vansittart, »ni har gissat det också. Jag har mer än gissat det — jag vet det. Ni måste söka råka dessa män i morgon».

»Det skall jag göra», svarade Dorothy kort.

Mrs Vansittart reste sig upp och räckte henne handen.

»Ja», sade hon, »jag har vändt mig till rätt person. Ni är lugn och tappar ej hufvudet — hvad det öfriga beträffar, har ni kanske äfven det i godt förvar. God natt, och kom och ät lunch med mig i morgon.»

TJUGOANDRA KAPITLET.

Tacksamhet.

»Kan ni säga mig, om det blir månsken i kväll?» frågade mrs Vansittart en stationskarl å järnvägsstationen i Haag.

Mannen stirrade ett ögonblick på henne, tills han fick klart för sig, att hon menade allvar med sin fråga.

»Jag skall fråga någon af lokomotivförarne, min fru», svarade han med handen på mössskärmen.

Klockan var öfver nio, och mrs Vansittart hade väntat på tåget från Vliessingen en half timme. Hennes vagn körde långsamt fram och tillbaka under glastaket framför stationsbyggnaden. Aftonen var ljus, ty man befann sig ännu i juni månad, men skymningen höll på att bryta in. Tåget var just denna kväll försenadt och mrs Vansittart stampade af otålighet. Ännu värre var, att äfven Dorothy Roden lät vänta på sig. Dorothy och mrs Vansittart hade — liksom två fältherrar omedelbart före ett slag — växlat brådslande noter hela dagen, och Dorothy hade lofvat mrs Vansittart att möta henne å stationen vid tågets ankomst.

»Månen håller just nu på att gå upp, min fru, den är half i kväll», sade stationskarlen och närmande sig med den lugna maktighet, som brukar karakterisera järnvägsfolk mellan tågtiderna.

»Hvarför kommer aldrig ert odrägliga tåg?» frågade mrs Vansittart oersonligt ond.

»Det är signaleradt och är inne om ett par minuter.»

Mrs Vansittart uppgaf en suck af lättnad och vände sig tvärt om. Det hade länge varit omöjligt för henne att hålla sig stilla på en plats. Nu såg hon Dorothy komma mot sig uppför plattformen. Ändtligen började sakerna taga en bättre vändning — med undantag däraf att Dorothys ansikte var blekt och stelt.

»Jag har lyckats få reda på en sak», sade hon genast med brådslande men fast röst. »Det skall ske i afton mellan klockan half tio och tio.»

Hon höll sin klocka i handen och jämförde den, medan hon talade, hastigt med stationsuret.

»Jag har försäkrat mig om Onkel Ben», sade hon — det löjlige i hans namn tycktes länge sedan hafva försvunnit. »Han är drucken och därför klok. Det är endast, när han är nykter, som han är dum och enfaldig. Jag har honom i en droska härutanför, och jag har bedt er betjänt hafva ett öga på honom. Jag har ännu en gång sökt mr Cornish, men han hade ej kommit hem. Han har ej synts till sedan i morse, och de veta ej, hvar han finns. Ingen vet, hvar han finns.»

Dorothys läpp darrade ett ögonblick, och hon bet i den för att dölja detta. Mrs Vansittart vidrörde hennes arm lätt med sin handsklädda hand på ett snabbt och förstående sätt.

»Jag gick upp för att söka honom på hans rum», fortsatte Dorothy. »Det var ingen tid att tänka på etikett eller att låtsa...»

»Nej», afbröt henne mrs Vansittart brådslande, så att meningen blef aldrig avslutad.

»Jag fann ingenting annat än två sönderrifna kuvert i papperskorgen. Det ena var af en öfverd hand, kanske förställd. Det andra bar Otto von Holzens stil.»

»Ah! Otto von Holzens stil! Och adresse-radt till Tony på hotell Svanen i Scheveningen?»

»Ja.»

»Då vet således Otto von Holzen, hvar Tony bor. Det var en viktig upplysning. Har ni ku-verten?»

»Ja.»

De vände sig båda om vid bullret af tåget, som kom inrullande. Det stora lokomotivet ångade stönande fram öfver skenorna med sina väldiga lyktor glimmande som rofdjursögon.»

»Mätte major White vara med på tåget!» sade mrs Vansittart och stampade otåligt mot stenläggningen. »Men om han ej är med Dorothy?»

»Då måste vi fara ensamma.»

Mrs Vansittart vände sig om och betraktade henne noga från huvud till fot.

»Ni är en modig kvinna», sade hon tankfullt.

Major White var emellertid med på tåget, ty han var en man, som stod vid sitt ord i smått som i stort. De sågo honom tåligt bana sig väg mellan mängden bärare, hotellvaktmästare och andra, som hade råd eller tjänster att erbjuda. Därpå fick han se mrs Vansittart och Dorothy, och kände genast igen dem.

»Gif er pollett åt en vaktmästare och låt honom föra edra saker direkt till hotellet. Själf behöfs ni på annat håll.»

Ännu befann sig major White endast i sitt normala tillstånd af mild och tålmodig förvåning. Han hade endast råkat mrs Vansittart en enda gång, och likaså Dorothy. Han gjorde alldeles som han blifvit tillsagd utan att framställa en enda af de hundra frågor, som andra män eller kvinnor under liknande omständigheter skulle hafva gjort, och följde helt lugnt damerna ut ur trängseln.

»Vi måste förklara oss här», yttrade mrs Vansittart, »ty man kan ej samtala i en vagn på Haags gator.»

Major White bugade sig allvarligt och såg från den ena till den andra. Han var ganska restrött och såg ut att vara generad af värmen.

»Tony Cornish har sannolikt skrivit till er om sina upptäckter inom malgamitfabriken. Men vi ha ingen tid att inlåta oss på detta ämne, sade mrs Vansittart, som redan började känna sig otålig inför denne mans orubbliga lugn. »Han har ådragit sig Otto von Holzens fiendskap. Otto von Holzen är en man, som ej skyr någonting i världen, och han har retat upp malgamitarbetarne mot Cornish. Våra underrättelser äro något ovissa, men vi veta dock tämligen säkert, att ett attentat mot Tonys lif kommer att äga rum i afton mellan klockan half tio och tio. Ni förstår?» Mrs Vansittart nästan stampade med foten.

»Åh ja», svarade White och såg på stationsuret. »Tjugu minuter på oss.»

»Vi hafva fått denna upplysning af en malgamitarbetare. Han vet tid och rum, men han är drucken. Vi hafva honom i en droska här utanför stationen.»

»Hur drucken?» frågade major White, hvarvid båda hans åhörarinor ryckte på axlarna.

»Hur skulle vi kunna svara på en sådan fråga?» var mrs Vansittart bitande svar, hvilket kom major White att tappa lornjetten.

»Hvad är er bror?» sade han och vände sig till Dorothy. Han var tydligen litet rädd för mrs Vansittart, som var för liflig för att ha tålmod med en trögtänt man.

(Forts).

VECKANS PORTRÄTT-GALLERI

L. SKOTTBERG

Under denna rubrik återgifver HVAR 8 DAG fotografier af personer, hvilkas drag af en eller annan anledning äro af aktuellt intresse. Vi äro tacksamma för våra ärade läsares medverkan till fyllande af denna afdelning och ersätta med största nöje eventuella kostnader.

Konsul Johan Hallbäck.

Från och med den 1 april kommer tyska konsulatet i Malmö att öfvergå till ämbetskonsulat och konsul Johan Hallbäck, som sedan ett flertal år tillbaka beklädt ställningen som »vald konsul», att efterträdas af en »consul missus» — t. v. legationsrådet von Kries.

Konsul Hallbäck utnämndes till tysk vice konsul i Malmö 1881 och blef konsul 1890. De ständigt ökade göromål, hvilka medfölja en så ansvarsfull befattning som denna, ha emellertid visat sig ej kunna på hand, om än så duglig och verksam som konsul Hallbäck, förenas med egen stor affärs-

rörelse. Redan i höstas anhöll konsul H. därför om entledigande från sitt mandat, hvilket han handhaft på det mest förtjänstfulla sätt. I anledning af hr Hallbäck's afgång har han och genom tyske ministern i Stockholm fått från kejsarl. regeringen mottaga en hjärtlig och uppriktig tack för långvarig och utmärkt tjänst.

I denna höga vederbörandes tack förena sig de enskilda tyskar, såväl i Malmö som anorstädes, hvilka under årens lopp kommit i förbindelse med och lärt att värdera den framstående och sympatiska affärs-

C. J. Tinggren. †

Vi hade icke väntat att nöd-gas återgifva detta porträtt under det betecknande korset. Den 12 mars fyllde ingenjör Carl Josef Tinggren, statsbanornas förste svenske lokomotivförare, 70 år och firade vid bästa hälsa dagen i kretsen af anhöriga och vänner i hufvud-

staden. Två dagar därefter träfades han af hjärnblödning och var ej längre bland de lefvandes antal.

T. anställdes 1856 som lokomotivförare å vestra stambanan från Göteborg. Pensionsberättigad afgick T. ur tjänsten 1875, då han erhöll guldmedalj för trohet och redbarhet i rikets tjänst. Därpå ägnade sig den verksamme mannen åt industriell och merkantil verksamhet i Göteborg, därifrån han för omkring ett år sedan flyttade till Stockholm.

Begäfvad med ett godt hufvud och humoristiskt anlagd var T. gärna sedd och aktad i vida kretsar. Många vänner stå jämte de närmast sörjande vid hans bår.

Omkommen vid snöskred.

Den 16 mars blefvo vid skid-löpning uppe i norska Finnmarken tvenne personer begrafna af ett snöskred, en af dem var den 27-årige kapten Rickard Lange, befälhafvare å ångaren »Fortunatus» tillhörande Altens koppargrufvor.

Hr Lange hade jämte 2 damer och två herrar, däribland assistenten vid norrskensexpeditionen på Halde, Boye, löpt på skidor från Alten till Halde. De öfverföllos af ett svårt snöskred, hvilket begrof Lange, Boye och en af damerna, hvilka tvenne senare man emellertid lyckades i tid framgräfvä och återväcka till lifvet.

Kapten L., som var son till tullförvaltaren Olson i Marstrand, hade redan gjort sig känd som en dugande sjöman och var mycket afhållen af både kamrater och underlydande. Den så olyckligt i lifvets vår bortryckte skulle inom kort ha firat sitt bröllop — i stället kom nu fjärran från fjällen det bud, som sänkte brud och anhöriga i djupaste sorg.

General French's trupper fånga en boerskört med sjuttio vagnar ammunition och livsmedel i närheten af Kimberley.

HUNGERSNÖDEN I INDIEN.

Indien är ett hårdt hemsökt land. Knappt ha verkningarne af hungersnöden 1897 utplånats, förrän ånyo livsmedlen tryta och samma landsplåga börjar hemsöka de olyckliga infödingarne.

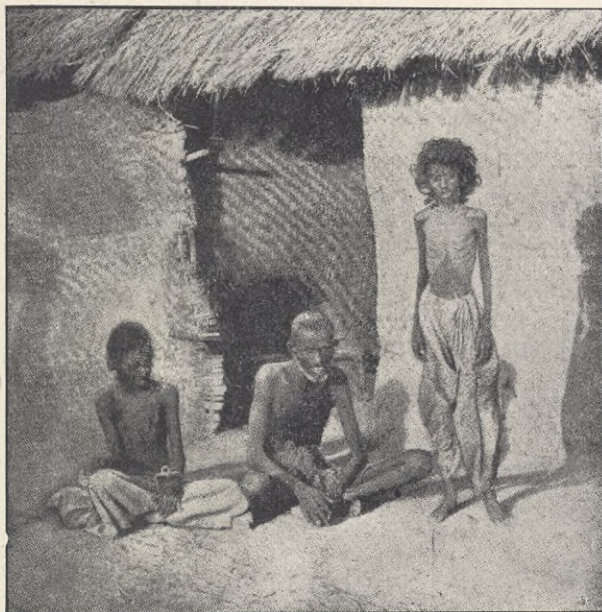

Bild från hungersnöden i Indien.

Det kan synas förvånansvärdt, att ett folk som styres af en civiliserad nation skall behöfva lida hungersnödens kval, men härvidlag är det helt naturligt. Indiens torra klimat, dess stora befolkning, som är okunnig om rationellt jordbruk, och till slut landets ofantliga utsträckning, förklara hvarför hungerpesten så ofta rasar.

Trots Englands alla ansträngningar synes denna nöd omöjlig att förebygga. Regeringen köper upp livsmedel och utdelar dem så samvetsgrannt som möjligt — i dag lifnära sig minst fem millioner infödingar på detta sätt — men många byar äro så aflägsna och svåråtkomliga, att befolkningen börjat dö ut, innan man hin- ner dit. Omkring 25 mill. människor lefva här i svält.

Den i sanning värtaliga bilden ger en god föreställning om dessa olyckliga utsultnes utseende. Det är fasansfullt att därtill tänka sig, att sådana halfdöda människor förökas lika hastigt som hvarje annan ras och detta under en civiliserad regering.